

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/22/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619200932
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8619200932.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Romana Lajoša v spore žalobkyne A. B., C. D., nar. XX.X.XXXX, bytom E. XXXX/XX, XXX XX F., štátna občianka SR, zastúpenej JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov proti žalovanej G. F., H., F. F. A. X, XXX XX I., J.: XX XXX XXX, zastúpenej Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s.r.o., so sídlom Bajkalská 5, 831 04 Bratislava, IČO: 46 759 875, o ochranu osobnosti, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 6C/18/2019-171 zo dňa 21.09.2021, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n á nahradiť žalobkyni trovy konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

II. Náhradu trov dovolacieho konania stranám sporu n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala proti žalovanej zaplataenia nemajetkovej ujmy v sume 5.000,- eur a náhrady trov konania.

2. Okresný súd Svidník (ďalej len ako „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že cit.:

„I. Zamietol námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Svidník uplatnenú žalovanou.

II. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 3.300,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Vo zvyšku žalobu zamietol.

IV. Žalobcovi priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.“

3. Právne odôvodnil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie podľa ust. § 13, § 19 písm. d/, § 36 ods. 1, § 41, § 42, § 290 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP). Podľa ust. §1, § 3 ods. 3, § 4 ods. 2, 3, § 5 ods. 1, § 6 ods. 2 písm. h/, § 8 ods. 1, 2, 9, 10, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1 a §19 ods. 1 Zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých údajov, v ktorých bol účinný v čase bezpečnostného incidentu (ďalej ZOOU), podľa čl. 10 ods. 2, 3 Listiny základných práv a slobôd, podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa čl. 16 ods. 1 a 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Charty základných práv Európskej únie, podľa čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 22 ods. 1 Ústavy SR, podľa ust. § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka a podľa § 56 ods. 3 Zákona o elektronických komunikáciách č. 351/2011 Z.z. (ďalej ZEK).

4. V odôvodnení uviedol, že v rámci voľnej úvahy prihliadol na vzájomné vzťahy jednotlivých uvedených argumentov aj na význam chráneného záujmu, špecifiká zásahu do práv žalobkyne a veľkého množstva ďalších dotknutých osôb a v snahe spravodlivo vyvážiť satisfakčnú aj preventívno-sankčnú funkciu relutárnej náhrady určil sumu 3.300,- Eur pre žalobkyňu ako sumu primeranú.

5. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 2 CSP. Úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu, a to napriek zamietnutiu žaloby vo zvyšku, pretože výška náhrady nemajetkovej ujmy záležala od úvahy súdu. Konštatoval, že o výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná odvolanie v zákonom stanovenej lehote z dôvodov uvedených ust. § 365 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. e), písm. f) a písm. h) CSP.

7. Žalovaná podala odvolanie voči výroku rozsudku v jeho časti I., ktorým tento sčasti vyhovel žalovanému nároku žalobkyne, a to vo výške 3.300,- eur, ako aj odvolanie voči výroku rozsudku v jeho časti III. o trovách konania, ktorým tento priznal žalobkyňi náhradu trov konania plnom rozsahu.

8. Žalovaná namietala rozhodnutie súdu o trovách konania. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalovaná má za to, že vzhľadom ku skutočnosti, že žalobca bol v spore len čiastočne úspešný, nemá nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V tejto súvislosti poukázala na ust. § 255 ods. 2 CSP a na ust. § 257 CSP. Podľa názoru žalovanej súd prvej inštancie v otázke výšky trov konania, ktoré priznal žalobcovi aj napriek tomu, že žalobca bol v spore len čiastočne úspešný, rozhodol v rozpore s príslušnými ustanoveniami CSP upravujúcimi otázku trov konania, a teda vec nesprávne právne posúdil. Žalovaná má za to, že pri určovaní trov konania, ktoré v tomto prípade spočívajú výlučne v trovách právneho zastúpenia by mal súd využiť svoje moderačné právo podľa ust. § 257 CSP, a trovy konania žalobcovi nepriznať, respektíve tieto aspoň primerane znížiť. Priznané trovy konania viac ako desaťnásobne prevyšujú výšku možnej náhrady nemajetkovej ujmy, pričom v tomto prípade ide o peňažné plnenie, ktoré bude vyplatené výlučne právnenému zástupcovi žalobcov. Vzhľadom na celkový počet žalobcov 164 odhaduje žalovaná výške trov právneho zastúpenia, ktorú bude musieť vyplatiť právnenému zástupcovi žalobcov, pokiaľ súdy pôjdu v línii rozhodnutia Krajského súdu v Prešove na 200.000,- eur. Situáciu, ak trovy konania násobne prevyšujú judikovanú čiastku, je možné označiť za výnimočnú odôvodňujúcu aplikáciu ust. § 257 CSP. V tejto súvislosti dala žalovaná do pozornosti napríklad uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS 113/2019 z 06.06.2019. I nález Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. I.ÚS 3923/2011 zo dňa 29.03.2012. Žalovaná zároveň uviedla, že vyššie uvedená argumentácia ohľadom rozhodovania o náhrade trov konania platí v plnom rozsahu aj pre prípad, že by súd žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietol. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok v jeho výrokoch I., II. a IV. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9. K odvolaniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa. Nesúhlasila s argumentáciou žalovanej čo do priznaných trov konania, keď táto poukazuje na ust. § 255 CSP a nárok viaže na úspech v spore. Poukázala na skutočnosť, že nový procesný kódex neobsahuje ustanovenie obdobné § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ale v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, ak bolo nepriznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch dané úvahou súdu, alebo vyplýva z výsledkov znaleckého dokazovania, tak aj v prípade, keď mal navrhovateľ formálne úspech len čiastočný, prichádza do úvahy plná náhrada trov konania. Ide o uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 15.12.2019 sp.zn. II.ÚS 418/09, Nález Ústavného súdu SR zo dňa 23.01.2014 sp.zn. IV.ÚS 599/2013 - 60. Rovnaký záver pri rozhodovaní o náhrade trov konania ako vyplýva z právnej náuky pri aplikácii § 255 CSP, vyplýva aj z rozhodnutí krajských súdov, pričom príkladmo poukázala žalobkyňa na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.12.2017 sp.zn. 10Co/1961/2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.04.2018 sp.zn. 23Co/83/2017 a ďalšie. Pre aplikovanie ustanovenia § 257 CSP musia byť podľa názoru žalobkyne naplnené osobitné okolnosti konkrétneho prípadu. Na strane žalovanej neexistujú žiadne sociálne aspekty, v dôsledku ktorých by sa mohla žalovaná dostať v prípade priznania náhrady trov konania do závažnej majetkovej situácie, pretože ide o ekonomickú silnú nadnárodnú spoločnosť. Preto žalobkyňa navrhla potvrdiť rozsudok vo výroku IV., ktorým bola žalobkyňi priznaná proti žalovanej náhrada trov konania v plnom rozsahu, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením a priznať žalobkyňi proti žalovanej

náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

10. Žalovaná v podanej replike k vyjadreniu žalobkyne zotrvala na podanom odvolaní a jeho dôvodoch.

11. Žalobkyňa v podanej duplike k replike žalovanej zotrvala na svojich vyjadreniach.

12. O podanom odvolaní žalovanej rozhodol tunajší odvolací súd rozsudkom č. k. 5Co/29/2022 – 283 zo dňa 27.10.2022 tak, že cit.:

„I. P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej časti t. j. vo výroku II. a to v časti uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyňi nemajetkovú ujmu vo výške 110,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku IV. o trovách konania.

II. Mení rozsudok vo zvyšku výroku II. tak, že v prevyšujúcej vyhovujúcej časti žalobu zamietá.

III. Žalobkyňi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v plnom rozsahu s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.“

13. Voči výroku I. o trovách konania pred súdom prvej inštancie a výroku III. o trovách odvolacieho konania podala žalovaná dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 6Cdo/135/2023 zo dňa 29.04.2025, a to tak, že cit.:

„Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/29/2022 z 27. októbra 2022 vo výroku I. v časti o trovách konania a vo výroku III. zrušuje a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.“

14. V odôvodnení svojho rozhodnutia dovolací súd konštatoval, že v odôvodnení rozsudku odvolací súd nereflektuje a neďáva odpoveď na argumentáciu žalovanej o tom, že aj žalobkyňa má niešť zodpovednosť za výsledok sporu v prípade uplatňovania neprimeraných nárokov. Odvolací súd neodpovedal na argumentáciu žalovanej o tom, že žalobkyňa bola v spore len čiastočne úspešná (z uplatňovanej sumy 5 000,- eur jej bolo priznaných iba 110,- eur), ale napriek tomu jej súd priznal trovy konania v plnej výške. K odvolaciemu návrhu žalovanej na aplikáciu § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania odvolací súd iba uviedol, že z obsahu spisu nebol zistený dôvod pre použitie uvedeného ustanovenia zákona, čo nemožno vzhľadom na viaceré argumenty žalovanej prednesené v odvolaní považovať za dostatočné. Odvolací súd neuviedol žiadnu špecifickú odpoveď, jednotlivými tvrdeniami žalovanej sa nezaoberal, resp. neuviedol, prečo svoje moderačné právo podľa § 257 CSP neuplatnil. V prejednávanej veci nezaujal k relevantným odvolacím námietkam žalovanej ohľadom náhrady trov konania žiadne konkrétne stanovisko. Z dôvodu, že konanie bolo zaťažené vadou podľa § 420 písm. f) CSP bolo potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutom výroku o trovách prvoinštančného konania ako aj v súvisiacom výroku o trovách odvolacieho konania zrušiť poukazujúc zároveň na obdobné veci, o ktorých už dovolací súd rozhodoval, napr. sp.zn. 9Cdo/71/2023, 5Cdo/158/2023, 4Cdo/89/2024. V posudzovanom spore dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho treba považovať za nepreskúmateľné.

15. Z uvedených dôvodov dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušil a v súvisiacom výroku a vec mu vrátil v uvedenom rozsahu na ďalšie konanie s tým, že odvolací súd rozhodne o trovách pôvodného konania aj o trovách dovolacieho konania

16. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie opätovne preskúmal rozsudok v napadnutej časti v rozsahu zrušenia dovolacím súdom, viazaný jeho právnym názorom, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej voči výroku o trovách konania nie je dôvodné.

17. Podľa ust. § 396 ods. 2 CSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

18. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

19. Podľa ust. § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

20. V prejednávanej veci bolo nepochybne preukázané, že ide o vec patriacu do skupiny viacerých vecí s rovnakým skutkovým a právnym základom, ktoré sú prejednané na Okresnom súde Svidník z dôvodu, ktorý aj v prejednávanej veci bol nepochybne ustálený súdom prvej inštancie a ktorý bol dôvodom pre rozhodnutie ÚOOÚ SR zo 16.08.2017, číslo: XXXXX/XXXX-XX-XX, v ktorom tento orgán konštatoval porušenie zákona tým, že pri likvidácii obsahujúcich osobné údaje klientov spoločnosti G. F., a. s. v rozsahu meno a priezvisko klienta (obchodné meno), adresa, rodné číslo (IČO), telefónne číslo, číslo OP, pridelené číslo, číslo SIM karty, účastnícke číslo, podpis klienta a podpis povereného pracovníka ako aj informácie o predajnom mieste, nepostupoval s náležitou starostlivosťou. Táto okolnosť, teda porušenie zákona na ochranu osobných údajov v prejednávanej veci, bola dôvodom pre priznanie nemajetkovej ujmy v zmysle výroku I. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

21. Otázka náhrady trov konania v týchto veciach bola predmetom prieskumu tak odvolacieho súdu, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp.zn. II.ÚS 233/2022, pričom ÚS SR v uznesení zo dňa 24.05.2022 uvedenej spisovej značky konštatoval, že možno konštatovať plný úspech žalobcu v spore o ochranu proti zásahu do jeho osobnostných práv, ak súd skonštatuje takýto zásah, pričom za tejto situácie patrí žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásad úspechu. Zároveň ÚS SR konštatoval, že z tohto hľadiska je irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

22. Do pozornosti odvolací súd dáva, že aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp.zn. II.ÚS 225/2020 zo dňa 27.08.2020, zverejnenom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 31/2020 konštatoval cit.: „V týchto prípadoch však žalobcu, ktorému bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno považovať za procesne neúspešného a ad absurdum ho zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie „presného“ výsledku konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca.“ Obdobne rozhodol ústavný súd vo veciach pod sp.zn. I.ÚS 24/2021, II.ÚS 225/2020, II.ÚS 399/2019, III.ÚS 475/2018, II.ÚS 397/2020.

23. Z týchto názorov Ústavného súdu vychádzali potom rozhodnutia odvolacieho súdu (Krajského súdu v Prešove) v otázke náhrady trov konania a z tohto názoru treba vychádzať aj v prejednávanej veci pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov.

24. Zo samotného znenia ust. § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (advokátskej tarify do 31.12.2023) vyplýva, že tarifnou hodnotou je suma 1.000,- eur, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy a suma 2.000,- eur, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy. Okolnosť v akej výške v konečnom dôsledku táto náhrada nemajetkovej ujmy bude priznaná, nie je právne významná z pohľadu nárokov na náhradu trov konania. Rozhodujúcou okolnosťou je to, že žalobkyňa mala vo veci úspech, nakoľko zásah do jej osobnostných práv v súvislosti s nesprávnym nakladaním s jej osobnými údajmi, bol zistený, a preto má nárok v zmysle citovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky na plnú náhradu trov konania.

25. Nemožno preto súhlasiť s argumentáciou žalovanej, že žalobkyni ako plne úspešnej strane, čo do základu, patrí plná náhrada trov konania z prisúdenej sumy, pričom ide o štandardný a zaužívaný výrok o nároku na náhradu trov konania používaných v prípadoch, kedy výška plnenia závisí od úvahy súdu a kde za plne úspešného sa považuje žalobca vtedy, ak vo výške plný úspech nemal.

26. Podľa ust. § 257 CSP môže súd výnimočne náhradu trov konania nepriznať, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Dôvody hodné osobitného zreteľa sú generálnym dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania a použitie tohto ustanovenia negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter.

27. Z Nálezu ÚS SR III. 98/2018 z 02.05.2018 vyplýva, že podľa ust. § 257 CSP súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Citované zákonné ustanovenie predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho „nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradit' trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane.“. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. „Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 292/07 či sp. zn. I.ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III.ÚS 727/2000).“ Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1 CSP).

28. Právo na priznanie primeranej a právnymi predpismi stanovenej náhrady trov konania, ktoré úspešnej strane v konaní vzniknú, je súčasťou práva na spravodlivý proces a tiež súvisí, pokiaľ ide konkrétne o náhradu trov právneho zastúpenia, s majetkovým právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu a právom na právnu pomoc v zmysle čl. 37 ods. 2 listiny (porovnaj Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 119/2012).

29. Odvolací súd v súvislosti s prípadnou aplikáciou dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa ust. § 257 CSP, ktorej sa dožaduje žalovaný G., H. (ďalej len zodpovedná osoba za porušovanie osobných údajov GDPR) pripomína, že všeobecné nariadenie o ochrane údajov (anglicky General Data Protection Regulation, skrátene GDPR), plným názvom Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27.04.2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov), je nariadenie Európskej únie, ktorého cieľom je výrazné zvýšenie ochrany osobných údajov občanov.

30. V Úradnom vestníku Európskej únie bolo vyhlásené 27.04.2016. Nariadenia, v schválenom znení, sú priamo účinné pre každý členský štát EÚ. V slovenskom právnom poriadku je nariadenie premietnuté aj do zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov z 29.11.2017. Zákon 18/2018 Z. z. je účinný na Slovensku rovnako ako GDPR od 25.05.2018. Zákon bol priamo aj nepriamo aktualizovaný v roku 2019 (v znení č. 35/2019 Z. z. (nepriamo), 221/2019 Z. z.).

31. Nariadenie chráni základné práva a slobody fyzických osôb so zameraním na právo ochrany osobných údajov. Stanovuje pravidlá ochrany fyzických osôb a pravidlá pre voľný pohyb (ktorý sa nesmie obmedziť ani zakázať) osobných údajov v Európskej únii (Článok 1, ods. 1-3). Táto konzistentná úroveň ochrany fyzických osôb v celej únii má zabrániť rozdielom, ktoré sú prekážkou voľného pohybu osobných údajov v rámci vnútorného trhu (preambula, ods. 13).

32. GDPR niektoré osobné údaje považuje za „citlivé“ (článok 4 ods. 13, 14 a 15, článok 9 a odôvodnenia 51 - 56 GDPR, ktoré sa takto súhrnne nenazývajú ale sú uvádzané ako „genetické údaje“, „biometrické údaje“ „údaje týkajúce sa zdravia“), ktorých spoločným znakom je, že podliehajú osobitným podmienkam spracovania. Na stránkach Európskej komisie sú uvedené tieto:

- „i. osobné údaje, ktoré odhaľujú rasový alebo etnický pôvod, politické názory, náboženské alebo filozofické presvedčenie;
- ii. členstvo v odborových zväzoch;
- iii. genetické údaje, biometrické údaje spracúvané len na účely identifikácie ľudskej bytosti;
- iv. zdravotné údaje;
- v. údaje týkajúce sa sexuálneho života alebo sexuálnej orientácie danej osoby.“

33. V rámci stanovenia „kategórií“ osobných údajov, ktoré patria do osobitnej kategórie osobných údajov, došlo na Slovensku k zmenám platným od 25.05.2018. Podľa Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky (ÚOOÚ) :

„i. zákon č. 122/2013 Z. z. pozná osobitnú kategóriu osobných údajov, ktoré sú v uvedené v ust. § 13 a odtiaľ vypadol z týchto citlivých osobných údajov údaj o členstve v politickej strane alebo hnutí a tiež:
ii. rodné číslo. Slovenská republika prijala novú úpravu spracúvania rodného čísla, ako národného identifikátora a to v ust. § 78 ods. 4 zákona č. 18/2018 Z.z., a to na základe splnomocňujúceho ustanovenia nariadenia v čl. 87. Stále platí, že rodné číslo je zakázané zverejňovať, právo zverejniť rodné číslo ma iba dotknutá osoby, ktorej sa týka :

iii. Zo zoznamu citlivých osobných údajov tiež vypadli údaje týkajúce sa uznania viny za trestné činy a priestupky, ktoré sa stali samostatnou kategóriou osobných údajov a sú uvedené v čl. 10 nariadenia.“

34. Pre uvedené skutkové okolnosti porušenie práva na ochranu osobných údajov a najmä 400 násobné porušenie ochrany GDPR citlivých údajov obyvateľov okresu F. H. F. by zvýhodniť porušovateľove práva a jeho majetok bolo nielen nerozumné, ale aj v príkrom rozpore s princípom spravodlivého usporiadania pomerov so zreteľom na priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy. Uprednostniť osobu zodpovednú za porušenie práva pred obeťou porušenia osobných údajov podľa presvedčenia odvolacieho súdu je neakceptovateľné.

35. Iný záver by predstavoval presadenie typických prvkov zabránenia alebo odrazenie od legitímneho výkonu prirodzených a zákonných práv hrozbou právnej sankcie, tzv. Chilling Effects. Inak povedané je neakceptovateľné, aby osoba zodpovedná za čím rozsiahlejšie porušenie práva na ochranu osobných údajov spotrebiteľov, očakávala zvýhodnenie svojho postavenia prostredníctvom rozhodovania o náhrade trov konania. Aj preto je ust. § 257 CSP v danej veci v prospech obchodnej spoločnosti neaplikovateľné.

36. Odvolací súd je presvedčený, že nepriznaním náhrady trov inak úspešnej strane sporu, by došlo k porušeniu práv odvolateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

37. Je potrebné poukázať na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (resp. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II.ÚS 218/02, III.ÚS 198/07, I.ÚS 265/07, III.ÚS 139/08). Hypotetické priznanie trov konania v rozsahu 200 000,- eur v iných, avšak skutkovo podobných konaniach, nemohlo mať dopad na prejednávanú vec, totižto nepochybne nárok na náhradu trov konania je nárokom patriacim strane sporu a advokát je platobným miestom (pozri § 263 CSP).

38. Odvolací súd nepovažoval za dôvod hodný osobitného zreteľa žalovanou tvrdené opakovanie veľkého počtu obsahovo a formálne rovnakých úkonov (žalôb) zo strany žalobkyne pretože rovnaká skutočnosť svedčí aj žalovanej strane, ktorá je teda (stranou) vo viacerých súdnych konaniach s identickým skutkovým aj právnym základom a vo všetkých týchto konaniach ju zastupuje ten istý právny zástupca.

39. Odvolací súd nestotožnil ani s tvrdením žalovanej o existencii dôvodu hodného osobitného zreteľa spočívajúcom v tom, že žalovaná bola do súdneho konania reálne donútená v dôsledku uplatnenia neprimeranej sumy vo výške 5.000,- eur a takto uplatnená suma jej nedávala možnosť vyhnúť sa tomuto súdному konaniu.

40. Z úradnej činnosti je známe odvolaciemu súdu, že v tejto skupine prípadov s rovnakým skutkovým a právnym základom ani po opakovanom právoplatnom judikovaní právneho základu nároku iných dotknutých osôb tým istým bezpečnostným incidentom žalovaná stále namietala nielen neprimeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ale najmä popierala samotný právny základ nároku dotknutých osôb a to napriek stále pribúdajúcim a v súčasnosti už desiatkam rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré danosť nároku dotknutých osôb právoplatne judikovali. Pre takýto prípad si žalovaná musí byť dobre vedomá všetkých dôsledkov, ktoré sú s neúspešným sporom spojené, vrátane povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strane. Zásada úspechu vo veci (zodpovednosti za výsledok sporu) je charakteristická pre sporové konania a jej obsahom je stále povinnosť nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania.

41. Článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice 93/13 v spojení so zásadou efektivity sa majú vykladať v tom zmysle, že: bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá umožňuje uložiť spotrebiteľovi povinnosť

znášať časť trov konania, ak v nadväznosti na konštatovanie neplatnosti zmluvnej podmienky z dôvodu jej nekalej povahy sa jeho návrhu na vrátenie súm, ktoré boli na základe tejto podmienky zaplatené bez právneho dôvodu, vyhovel len čiastočne, pretože je prakticky nemožné alebo nadmerne ťažké určiť rozsah práva tohto spotrebiteľa na vrátenie týchto súm. (pozri rozsudok SD EÚ C-714/22).

42. Z týchto dôvodov odvolací súd nezistil ani jeden akceptovateľný dôvod na použitie zmierňujúceho ust. § 257 CSP, a to ani čiastočne v prospech osoby zodpovednej za masívne porušenie osobných údajov podliehajúcej ochrane újijovému právu.

43. Odvolací súd tak rozhodol o trovách prvoinštančného a odvolacieho konania v zmysle ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalobkyni voči žalovanej v celom rozsahu s poukazom na úspech žalobkyne v konaní, pričom výška priznanej náhrady závisela od úvahy súdu. Na základe judikatúry Ústavného súdu v bodoch 17-18 tohto rozhodnutia je nepochybné, že žalobkyni patrí plný nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania bez ohľadu na to, že v konečnom dôsledku jej bola priznaná suma 110,- eur náhrady nemajetkovej ujmy, aj keď táto uplatňovala pôvodne vo výške 5.000,- eur. U takéhoto nároku sa strana sporu považuje za plne úspešnú vtedy, ak je úspešná čo do základu nároku. Nie je totiž možné zaťažiť žalujúcu stranu procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu. Žalobkyňa bola, čo sa týka základu nároku, plne úspešná, a to čo sa týka prvoinštančného aj odvolacieho konania, má preto právo na plnú náhradu trov konania.

44. Odvolací súd rozhodol aj trovách dovolacieho konania podľa ust. § 453 ods. 3 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 257 CSP. Žalovaná síce bola úspešná v rámci dovolacieho konania, keď dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu vo výroku o trovách konania a vznikol by jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania podľa ust. § 255 ods. 1 CSP. Odvolací súd však zohľadnil v tomto prípade dôvody hodné osobitného zreteľa podľa ust. § 257 CSP, spočívajúce v tom, že na žalovanej strane ide o osobu zodpovednú za rozsiahle porušenie práva na ochranu osobných údajov spotrebiteľov a bolo by rozpore s princípom spravodlivého usporiadania pomerov medzi stranami sporu, pokiaľ by jej bola priznaná náhrada trov dovolacieho konania, obzvlášť za situácie pokiaľ odvolací súd po vrátení veci dovolacím súdom opätovne rozhodol tak, že priznal žalobkyni náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Preto odvolací súd nepriznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania.

45. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove vo výroku I. v pomere hlasov 3:0 a vo výroku II. v pomere hlasov 2:1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).